

- 5) Zasadę zakazu nadużyć należy interpretować w ten sposób, że znajduje ona zastosowanie w sytuacji takiej jak sporna w postępowaniu głównym, która dotyczy ewentualnego zwolnienia z podatku od wartości dodanej transakcji dostawy nieruchomości.

⁽¹⁾ Dz.U. C 243 z 4.7.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin hallinto-oikeus – Finlandia) – postępowanie wszczęte przez A Oy

(Sprawa C-292/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swoboda przedsiębiorczości — Podatki bezpośrednie — Podatek dochodowy od osób prawnych — Dyrektywa 90/434/EWG — Artykuł 10 ust. 2 — Wniesienie aktywów — Stały zakład niebędący rezydentem przeniesiony w ramach operacji wniesienia aktywów do spółki przejmującej również niebędącej rezydentem — Prawo państwa członkowskiego spółki przekazującej do opodatkowania zysków lub zysków kapitałowych tego zakładu wynikających z wniesienia aktywów — Uregulowanie prawa krajowego przewidujące natychmiastowe opodatkowanie już w roku przeniesienia zysków lub zysków kapitałowych — Pobór należnego podatku jako wpływu roku podatkowego, w którym operacja wniesienia aktywów miała miejsce)

(2018/C 022/13)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Helsingin hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

A Oy

Sentencja

Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, które w wypadku gdy spółka będąca rezydentem przenosi w ramach operacji wniesienia aktywów stały zakład niebędący rezydentem do spółki również niebędącej rezydentem, po pierwsze, przewiduje natychmiastowe opodatkowanie zysków wynikających z tej operacji, i po drugie, nie uprawnia do odroczonego poboru należnego podatku, podczas gdy w analogicznej sytuacji krajowej takie zyski kapitałowe podlegają opodatkowaniu dopiero przy zbyciu wniesionych aktywów, w zakresie w jakim uregulowanie to nie pozwala na odroczonego pobór takiego podatku.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 25.7.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – Kozuba Premium Selection sp. z o.o. / Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

(Sprawa C-308/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 12 ust. 1 i 2 — Artykuł 135 ust. 1 lit. j) — Czynności podlegające opodatkowaniu — Zwolnienie dostaw budynków — Pojęcie „pierwszego zasiedlenia” — Pojęcie „przebudowy”]

(2018/C 022/14)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kozuba Premium Selection sp. z o.o.

Strona przeciwna: Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

Sentencja

Artykuł 12 ust. 1 i 2 oraz art. 135 ust. 1 lit. j) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, takim jak będące przedmiotem postępowania głównego, które uzależniają zwolnienie z podatku od wartości dodanej w związku z dostawą budynków od spełnienia warunku, zgodnie z którym pierwsze zasiedlenie tych budynków następuje w ramach czynności podlegającej opodatkowaniu. Wskazane przepisy tejże dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one, aby takie przepisy krajowe uzależniały owo zwolnienie od warunku, zgodnie z którym w wypadku „ulepszenia” istniejącego budynku poniesione wydatki nie mogą przekroczyć 30 % początkowej wartości tego budynku, o ile rzeczony pojęcie „ulepszenia” jest interpretowane w taki sam sposób jak pojęcie „przebudowy” zawarte w art. 12 ust. 2 dyrektywy 2006/112, to znaczy tak, że odnośny budynek powinien być przedmiotem istotnych zmian przeprowadzonych w celu zmiany jego wykorzystania lub w celu znaczącej zmiany warunków jego zasiedlenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 335 z 12.9.2016.

Wyrok Trybunału (piąta izba izba) z dnia 15 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Rochus Geissel; działający w charakterze syndyka RGEX GmbH i.L. / Finanzamt Neuss (C-374/16) i Finanzamt Bergisch Gladbach / Igor Butin (C-375/16)

(Sprawy połączone C-374/16 i C-375/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112 WE — Artykuł 168 lit. a), art. 178 lit. a) i art. 226 pkt 5 — Odliczenie podatku naliczonego — Dane, jakie muszą znajdować się na fakturach — Uzasadnione oczekiwania podatnika co do spełnienia przesłanek prawa do odliczenia]

(2018/C 022/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rochus Geissel; działający w charakterze syndyka RGEX GmbH i.L. (C-374/16), Finanzamt Bergisch Gladbach (C-375/16)

Strona pozwana: Finanzamt Neuss (C-374/16), Igor Butin (C-375/16)

Sentencja

Artykuł 168 lit. a) i art. 178 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w związku z art. 226 pkt 5 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów krajowych takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, które uzależniają skorzystanie z prawa do odliczenia VAT naliczonego od podania na fakturze adresu miejsca, w którym wystawca faktury prowadzi działalność gospodarczą.

⁽¹⁾ Dz.U. C 392 z 24.10.2016.